

[Horn.]

Til allersidst vil jeg gerne gøre en bemærkning om problemet city. Jeg forlanger ikke at blive opfattet, som om min mening skulle være den rigtige på dette punkt, men jeg mener at have skaffet mig så meget kendskab til disse ting, at jeg tror at kunne sige, at en forestilling om, at det, vi i dag forstår ved Københavns city, ikke eksisterer om et eller andet antal år, er en fuldkommen fejltagelse. Det er rigtigt, at ved siden af dette city, som tusinder og atter tusinder er kommet fra alle verdensdele for at se og beundre og glæde sig over — og vi håber, at det vil fortsætte i stigende takt — ved siden af dette city vil der, sådan som dette storsamfund udvikler sig, blive plads for andre cityområder med en anden form, et andet ansigt end det, man møder herinde. Det vil sikkert være sådan. Man behøver ikke at tage længere end til Hamburg, hvor man er ved at opbygge noget sådant, eller til Lyngby eller til torvet ude ved Brøndbyerne, så vil man se, at der sker noget. Men man skal ikke forestille sig, at en skønne dag er der her opstået sådanne nye kvarterer, at der måske ikke er nogen, der har noget at tage ind efter til det nuværende city. Den situation opstår ikke. Der knytter sig generationers fortællinger til dette gamle København, og der vil være mange generationer endnu, der vil glæde sig over at komme herind. Vi skal nu skabe de bedste muligheder for, at man kan komme herind og glæde sig over denne del af København.

Haunstrup Clemmensen: I en venlig, elskværdig form gjorde ministeren nogle bemærkninger til mig bl. a. vedrørende tunnelbanen, og nærmest lidt bitter, forstod jeg, kom ministeren med nogle bemærkninger om, at der var gjort forsøg flere gange på at få tunnelbanen, uden at det var lykkedes. Jeg fik i den forbindelse belæring om, at jeg kun havde været medlem af det høje ting siden 1960, og derfor måske ikke var bekendt med hele udviklingen. Nu kan man jo godt, selv om man ikke er medlem af det høje ting, søge efter fattig evne at følge visse forhandlinger. Det er i hvert fald sådan, at allerede før min indtræden i det høje ting var det mig ikke ubekendt, at den højtærede minister var medlem af

en flertalsregering; derfor vil jeg gerne, når man taler om dette tunnelbaneprojekt og den højtærede minister her undskylder sig meget med de vanskeligheder, der har været, spørge, om min opfattelse ikke er rigtig, at den højtærede minister i snart mange år har siddet i en flertalsregering, der har kunnet gennemføre i det høje ting, hvad den fandt rigtigt, og alligevel er der ikke gennemført noget lovforslag om tunnelbaner. Jeg beder om, at man dog understreger, at det i hvert fald ikke er det konservative folkeparti, der har lagt sten i vejen for spørgsmålet netop om denne for hovedstadsområdet meget vigtige sag.

Det ærede medlem hr. Horn gjorde om samme emne nogle bemærkninger om, at denne sag går sin ganske almindelige gang. Jeg er klar over, at naturligvis er der vanskeligheder og problemer i forbindelse med byrdefordelingen, men jeg vil gerne have lov til at fastholde som min opfattelse, at denne sags ganske almindelige gang er en desværre meget langsom gang. Jeg synes for langsom. Jeg udtrykker derfor håbet om, at de mere optimistiske toner, det ærede medlem nu anslog, vil vise sig at hvile på virkelige realiteter.

Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg): Det ærede medlem hr. Haunstrup Clemmensen lod nærmest til at være lidt fornærmet over, at jeg havde gjort opmærksom på, at det ærede medlem ikke var medlem af det høje ting, da vi behandlede spørgsmålet om tunnelbaner i sin tid. Det var ikke for at fornærme ham, det var blot for at gøre opmærksom på en kendsgerning. Det er selvfølgelig rigtigt, at det ærede medlem godt kan have fulgt forhandlingerne på et tidligere tidspunkt, det kan man godt, selv om man ikke er medlem, men det er ligesom arbejdet ikke altid er så intenst med at følge med, når man befinder sig udenfor og ikke er medlem.

Men når det ærede medlem hr. Haunstrup Clemmensen kommer ind på spørgsmålet om flertalsregering — det er noget, man altid ynder — gør jeg opmærksom på, at på det tidspunkt var det en flertalsregering i den forstand, at den bestod af tre partier, og jeg kunne ikke i regeringen få lov til at fremsætte forslaget som et regeringsforslag. Jeg fik tilladelse til at fremsætte det til fri